

Arrest

nr. 119 959 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 12 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot dient op 8 april 2011, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Verzoekster dient op 19 mei 2011, in de hoedanigheid van echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 september 2011 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster en haar echtgenoot stellen tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 74 694 van 7 februari 2012 verwerpt de Raad het tegen de beslissingen van 30 september 2011 ingestelde beroep.

1.4. Verzoeksters echtgenoot dient op 29 februari 2012 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving en wordt op 15 maart 2012 in het bezit gesteld van de E-kaart. Verzoekster en haar minderjarige kinderen worden op 24 april 2012 in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 9 november 2012 de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 19 januari 2012 aan verzoekster en haar echtgenoot ter kennis gebracht.

1.6. Bij arrest met nummer 102 539 van 7 mei 2013 verwerpt de Raad het tegen de beslissingen van 9 november 2012 ingestelde beroep.

1.7. Verzoeksters echtgenoot dient op 15 mei 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving en wordt op 15 mei 2013 meteen in het bezit gesteld van de E-kaart. Verzoekster en haar minderjarige kinderen dienden dezelfde dag een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 november 2013 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoeksters echtgenoot.

1.9. Op 12 november 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van artikel 52,§4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2013 werd ingediend door (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft op datum van 15/05/2013 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie ingediend in functie van haar echtgenoot C.M. (...).

De echtgenoot kan niet langer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie (artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980). Er werd overeenkomstig artikel 42 bis van de wet van 15/12/1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de heer C.M. (zie bijlage 21 voor meneer dd.12/11/2013).

Hierdoor kan art 40bis §2, 1° (wet 15.12.1980) geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers helemaal de echtgenoot niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien deze zelf het verblijfsrecht niet langer kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Uit het feit dat zij ingeschreven is voor het volgen van Nederlandse lessen kunnen geen bijzondere rechten worden geput voor wat verblijft verblijf Zij diende de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie in in functie van haar echtgenoot die thans tevens het grondgebied dient te verlaten. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister aan mevrouw een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op: “Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – onredelijke beslissing”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De beslissing is als volgt gemotiveerd:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Verzoeker is het niet eens met deze motivering.

Verwerende partij weet, of dient minstens te weten, dat verzoeker een duurzaam verblijfsrecht heeft in Denemarken. Verzoeker woont al sedert 1999 in Denemarken.

Artikel 61/7 Vw stelt: Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EGverblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad dd 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage van deze wet, en hij een van de volgende activiteiten vervult:

1°...

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België

3°...

Verzoeker bespreekt dit artikel. Verzoeker heeft ongetwijfeld een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene gezien haar verblijf in Denemarken sedert 1999.

Verzoeker heeft op 15 mei 2013 een aanvraag ingediend om in België te verblijven.

De beslissing stelt aldus verkeerdelijk dat verzoeker geen verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen op basis van een andere rechtsgrond.

Welnu verzoeker kan dit wel. Ondanks het feit dat verzoeker een aanvraag heeft gedaan in functie van haar echtgenoot betekend niet dat verwerende partij dit onmiddellijk dient af te wijzen gezien het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd beëindigd.

Verwerende partij dient zorgvuldig te handelen. Zij dient de rechtsonderhorige informatie te verschaffen over de verschillende mogelijkheden tot verblijf. Verzoeker is geen jurist die kennis heeft van alle richtlijnen, verordeningen en nationale wetgeving die er bestaat. Derhalve is het aan de lokale antenne van verwerende partij, zijnde de dienst vreemdelingenzaken van de Stad Gent om verzoeker correct in te lichten over de mogelijkheden.

Verzoeker is van oordeel dat zij wel degelijk aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Zoals hierboven geciteert maakt zij aanspraak op een verblijfsvergunning op grond van artikel 61/7 in uitvoering van de richtlijn 2003/109/EG dd 25 november 2003.

Verzoeker kan inderdaad een attest overmaken dat werd afgegeven door de onderwijsinstelling en via haar echtgenoot kon zijn inderdaad een bewijs dat zij over voldoende middelen bestaan bezit. Bovendien dient zij geen 'bewijs van voldoende middelen' over te leggen zoals artikel 61/7 Vw stelt die verwijst naar artikel 58 lid 1 2° Vw. Verzoeker dient als familielid van een burger van de Unie slechts een 'zekerheid' van voldoende middelen over te leggen zoals voorzien in de richtlijn 2004/38/EG artikel 7 c), tweede streepje. Conform artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG kan verzoeker als familielid van een burger van de Unie haar baseren op de richtlijn 2004/38/EG ondanks het feit dat zij een derde-lander is. Derhalve kan zij dus wel in eigen hoofde een verblijfsrecht uitoefenen als langdurig ingezetene.

Zoals hierboven gesteld speelt het geen enkele rol over verzoeker nu een aanvraag heeft gedaan in functie van haar echtgenoot of het feit dat ze zich zou baseren op artikel 61/7 Vw. Verzoeker heeft zich aangeboden bij het gemeentebestuur zoals par. 2 van artikel 61/7 Vw het voorschrijft.

Het is aan verwerende partij om aan verzoeker steeds de meest gunstige bepaling voor te leggen. Het kan niet verwacht worden dat verzoeker al de richtlijnen die door eerst door de Raad en daarna door de Raad en het Parlement worden goedgekeurd te kennen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat verwerende partij, via zijn lokale antennes, verzoeker voorlicht van alle bestaande mogelijkheden om een verblijf te verkrijgen. Een voorzichtige, zorgvuldige 'huisvader' zou inderdaad tezamen met verzoeker na gaan op welke basis zij een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Derhalve is er een schending vast te stellen van het zorgvuldigheidsbeginsel zijnde een beginsel van behoorlijk bestuur dat een substantiële vormvereiste is.

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker wenst tevens op te merken dat artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet werden nageleefd. De motivering van de beslissing stelt zoals hoger vermeld: ... dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond... Dit is geen deugdelijk motief. De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen. Uit het bovenstaande werd immers aangetoond dat verzoeker wel aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Derhalve is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Bovenvermelde wet gaat echter nog verder. Verwerende partij maakt er zich gemakkelijk vanaf door enkel te stellen op geen andere rechtsgrond. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij dient te motiveren op welke andere rechtsgronden zij de aanvraag van verzoeker hebben onderzocht. Verwerende partij heeft dit niet gedaan. Verzoeker heeft het er het raden naar op welke rechtsgronden verwerende partij heeft onderzocht.

Hoe kan verzoeker zich nu verdedigen als zij niet weet op welke andere rechtsgronden verwerende partij heeft onderzocht?

Derhalve is er een schending van een substantiële vormvereiste die de nietigheid meebrengt van de bestreden beslissing.

Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing onredelijk is en dat men het ermee niet eens is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat ze een duurzaam verblijfsrecht heeft in Denemarken.

2.4. Te dezen dient de Raad op te merken dat uit niets blijkt dat verzoekster een verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft in Denemarken zoals ze in haar verzoekschrift voorhoudt. Een dergelijk stuk wordt ook niet gevoegd bij het verzoekschrift. Verwerende partij kan verder worden gevolgd waar zij in haar nota opmerkt dat een "desgevallend langdurig verblijf in Denemarken (...) uiteraard niet volstaat alsdat zij in het bezit zou zijn van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene". Zelfs indien verzoekster over een dergelijke verblijfsvergunning zou beschikken komt het haar toe een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen op grond van de artikelen 9 of 9bis zoals artikel 61/7, §2, van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Verzoekster kan niet verwachten van verwerende partij dat ze bij gebrek aan enig indicatief element in dit verband, zou dienen uit te gaan van de hypothese dat verzoekster zou kunnen aanspraak maken op een verblijf in het Rijk op grond van de status van langdurig ingezetene in Denemarken en verzoekster daaromtrent zou dienen in te lichten of te bevragen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet heeft voldaan door haar voorgehouden status van langdurig ingezetene zelf niet kenbaar te maken. Dit alles klemt des te meer aangezien uit het gestelde in punt 1 blijkt dat verzoekster hier al sedert 2011 verblijft en daarvan nooit gewag heeft gemaakt.

2.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster overtuigd is dat ze voldoet aan de in artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, wat onder meer een inschrijving aan een onderwijsinstelling veronderstelt zoals bedoeld in de artikelen 58 tot 60 van de Vreemdelingenwet, maar ze toont dit eens te meer niet aan.

2.6. Verzoekster toont met haar bloot betoog niet aan dat het motief opgenomen in de bijlage 20 dat ze geen verblijfsrecht heeft op een andere rechtsgrond niet deugdelijk is, rekening houdend met de stukken die zich bevinden in het administratief dossier. Verzoekster kan in dit verband niet van verwerende partij verwachten dat ze onderzoek doet naar alle mogelijke verblijfsstatussen die een vreemdeling kan bezitten op grond van de Vreemdelingenwet.

2.7. De overige motieven van de bijlage 20 worden niet betwist waardoor deze overeind blijven.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA